

disse 8,000 Alens Distance, men jeg skal dog der overfor bemærke, at dette 16 Tommers Pantser, disse Skibe, man nærmest har tænkt sig som Modstandere fra Søfiden, ere fuldstændig uskaarbare for enhver anden Kanon end den 14 Tommers Kanon, selv om de lægge sig lige plat ind for Mundingen af dem; enhver anden Kanon paa vore Søforter er fuldstændig ubrugelig som Pantserbryder overfor 16 Tommers Pantser. (En Stemme: De nuværende Kanoner!) Det er rigtigt, men jeg gør kun opmærksom paa, at den Sikkerhed kan man vel egentlig ikke lide saa overordentlig stærkt paa, naar man paa den anden Side maa erindre, at inden der skydes gennem dette Pantser, skal der rammes paa 8,000 Alens Distance. Jeg benægter selvfølgelig ingenlunde, at den Forstærkning af Søforvaret, som her er foreslaaet, er en Styrkelse fremfor det nuværende. Det er jo indlysende af sig selv, men jeg har kun søgt at oplyse om, at naar man først var kommen ind paa det Standpunkt, der kræver Kjøbenhavn gjort til en omfattende virkelig fuldstændig Fæstning, vil ogsaa Konsejventsen fore det med sig, at vi vende tilbage til de tidligere Planer om Ordningen af Forvaret mod Søfiden. — Angaaende Bombardelementsgrændsen, som den høitærende Minister dernæst omtalte, skal jeg atter minde om den mærkværdige Udvikling, der her har fundet Sted. Fra 1881 og til nu er Bombardementsgrændsen ikke voget i de militære Autoriteters Bevidsthed, men derimod taget af. I 1881 havde man oplyst, at den var 14,000 Alen, ventedes at ville blive 16,000 Alen og kunde blive 18,000 Alen, og to Aar efter siger saa den høitærende Minister, at det er et forældet Standpunkt, at nu to Aar efter kan man regne med en Bombardementsgrændse af 12,000 Alen og være fuldstændig sikkert. Og er det ikke mærkværdigt, at i den Kommissionsbetænkning, der i Aar er afgiven, siges det, at 12,000 Alen er den yderste Bombardementsgrændse, men den virkkelige Bombardementsgrændse antog man egentlig 8,500 Alen for at være. Jeg gør opmærksom paa den aldeles forbauende Udvikling, at man Aar for Aar i Erklæringer, der afgives, kommer til at indskrænke Bombardementsgrændsen, tværtimod den bitterlige Udvikling, der findes Sted, og som paa et andet Sted i selve Betænkningen anerkjendes. Jeg skal minde om, at der siges f. Ex. et Sted: „Samtidig med, at Skytsets Virkning tiltager, vil ogsaa Brugen af Skytset komme ind under andre Former. Meget Nytt i denne Retning er allerede indført i de tvære Lande, og man maa vente, at det vil skrive langt videre frem“.

Det siger man et Sted, og paa andre Steder nævner man snart en Bombardementsgrændse, snart en anden, og i stedse aftagende Maalestof. Forøvrigt gives der ogsaa, hvad vi allerede ifjor vidste, Oplysning om den fremtidige eller tilbels samtidige Mulighed for Anvendelsen af Skydebaner, der ere betydelig længere, og der siges kun derom, at man trøster sig med, at det ganske vist ikke er ugjorligt at montere de store Kanoner paa en saadan Maade, at de kunne bruges til Beskydning af Fæstningen, men man kan dog ikke montere saa mange, at de kunne iværksætte en Beskydning med virkelig Eftertryk. Hvad Nordfronten angaar, stemme Bemærkningerne derom ogsaa i det Væsentligste med de Oplysninger, som allerede forelaa ifjor. Der udtales af begge Mindretal lige saavel som af Kommissionens Flertal det Samme, som er udtalt ifjor af Flertallet i Betænkningen, at Forvaret af Nordfronten er i alt Væsentligt, eller jeg vil dog ikke sige i alt Væsentligt, men for en stor Del, overladt til de mobile Tropper, og man udtaler ligeledes, at man vilde være tilbøielig til at vælge den Forsvarslinie, som gaar Nord for Dyrehaven, hvis man havde tilstrækkelig Befættingsstyrke, thi den sydlige Linie har et ugunstigt Terrain foran sig. Nu har man imidlertid erkjendt Rigtigheden af, hvad der i den Henseende blev udtalt ifjor, at man, naar man vil en stor Fæstning, ikke kan trøste sig med Forvar med mobile Kræfter. Kommissionens Flertal indstiller, at et af de Forter, vi ansaa for nødvendige ifjor, skal anlægges strax, og at vi kunne nøies med at anlægge et nyt Fort paa yderste høire Fløi, paa den yderste Forsvarslinie. Altsaa ogsaa i den Henseende er der ligefrem et direkte Forslag fra Flertallet i Kommissionen om, hvorledes man skal imødegaa den Svagthed, der er paa dette Punkt. Hvad Oversvømmelserne angaar, skal jeg erindre om, at man derom ifjor udtalte, at enten maatte Oversvømmelserne i det Hele taget erstattes ved en fortløbende Enceinte, som altsaa vilde blive ganske væsentlig kostbarere, eller ogsaa maatte man dække Oversvømmelsen paa en virksommere Maade. Begge disse Alternativer har nu Kommissionen sluttet sig til, saaledes at det ene Mindretal er gaet ind paa det ene: „Lad os blive helt fri for Oversvømmelserne og ikke stole derpaa, men lad os lægge Enceinte hele Veien rundt,“ medens Flertallet derimod gaar den anden Vej, søger at flankere og forbyde Oversvømmelserne paa en virksommere Maade, dels ved Anlæg af det nævnte Fort ved Syngby Enge og dels ved Anlæg af en Enceinte ved Husumfortet paa en saadan Maade, at den kan flankere Over-